

[Oluf Pedersen.]

skyldskommissionen, tror jeg ikke, det kom tilbage med nogen anbefaling. Det tør jeg nok sige.

Nu har vi fået et nyt forlig, som i begyndelsen var trekantet. Det viste sig imidlertid, at selvom de tre partier venstre, konservative og radikale nok kunne lave forlig, var det ikke stærkt nok til at kunne holde. Socialdemokraterne kom med deres egne forslag, men det vakte vild bestyrtelse, da vi gik hen og støttede et par af de socialdemokratiske forslag. Jeg ved ikke, hvem der var mest bange for det. Jeg har på fornemmelsen, at socialdemokraterne blev forskrækket, for det var vist ikke meningen, at de forslag skulle vedtages, i hvert fald løb man fra dem. Det gælder kornpriserne, og det gælder børnetilskuddet. Socialdemokraterne styrtede til og sagde, når de tre partier ikke kan klare det alene, må vi hjælpe til, og det endte med et firkantet forlig.

Jeg synes ikke, dette forlig var det, vi trængte til. Man skulle for det første være nået til en begrænsning af de offentlige udgifter og en indskrænkning i de områder, som staten blander sig i, hvor opgavernes løsning let klares af befolkningen selv. For det andet skulle man have flyttet byrderne på arbejde, forbrug og omsætning over på de indkomster og den formue, der ikke skyldes eget arbejde. Jeg mener, det er nødvendigt og også retfærdigt at gøre dette.

Når man vurderer de forlig, vi fik sidste år, og dette forlig udfra disse to synspunkter, kommer man ikke ligefrem til at nære beundring for dem. Det er ikke overdrevent at sige, at resultatet af det forlig, man indgik i fjor mellem de fire gamle partier, blev en ringere levestandard for befolkningen, det stik modsatte af, hvad der burde være målet. Jeg har den opfattelse, at en høj realløn betyder en god købekraft i det arbejdende folk, der skaber stor afsætning og betinger øget produktion, medens derimod en forbrugsbegrænsende politik som den, der var formålet med det forlig, der blev afsluttet sidste vinter, førte til mindre produktion og for så vidt var vejen til fattiggården. Jeg har prøvet på her i tinget at gøre op med tal, der foreligger officielt, at resultatet af forliget i 1951 blev et mindre forbrug, men samtidig en mindre produktion. Det var et kummerligt resultat med forøget arbejdsløshed, samtidig med at levestandarden gik ned. Fra retsforbundets side havde vi advaret mod den lovgivning. Jeg husker også, at man her prøvede på næsten at håne os, fordi

vi ikke ville være med. Jeg tror ikke, man vil stå op og håne os for det i dag, når man ser de resultater, der er opnået.

Naturligvis må vi med tilfredshed notere, at vi slap af med rejseskatten, og at bunden opsparing ikke blev gennemført igen. Jeg ser, at et socialdemokratisk blad kræver, at den, vi har endnu, afskaffes med det samme. Det har vel ikke tilslutning fra socialdemokratisk side, selvom det står i et partiets hovedorganer. Vi noterer også med tilfredshed, at den advarsel, vi udstedte mod toldforhøjelser, i hvert fald er resulteret i, at vi foreløbig ikke har fået nogen fordyrelse af livet ad den vej, hvad der ville være blevet resultatet, hvis man havde fulgt den højtærede finansminister. Vi håber, at han aldrig får held med sig.

Desværre har man iøvrigt fortsat med pengeudpumpning, med Marshalllån, selvom regeringen siger, den er derimod. Man har fortsat med statsdirigeringen af erhvervslivet. Jeg ved godt, at regeringspartierne sagde, at de var nødt til at gå med, ligesom socialdemokratiet også er tvunget til at gå med til det, det går med til. Der er ingen, der rigtig vil bære noget ansvar for noget af det. Man skal indgå et forlig, man må gøre noget, sagde den højtærede statsminister i sin tid, og så er det tilsyneladende, som om det er lige meget, hvad man gør. Jeg har ligesom på fornemmelsen, at når man indgår forlig, søger man ikke at finde frem til det bedste; så tager man lige så gerne det ringeste. Hvorfor ikke prøve på at opnå et forlig, der tilsigter frihed og retfærdighed, hvorfor et, der opretholder tvang og uret?

Først og fremmest må man, hvis man vil have et sundt samfund, tilvejebringe et grundlag for den offentlige økonomi, som der er hold i. Det kan man ikke, undtagen man prøver på at inddrage de samfundsskabte værdier. Jeg noterer med tilfredshed, at selvom det forslag om en 1 pct.s statsgrundskyld, som var til behandling her for få dage siden, ikke når at blive gennemført, inden denne samling slutter, eller inden vi holder sommerferie, har ordføreren for socialdemokratiet sagt, at der var tungtvejende grunde for at gennemføre lovforslaget, og jeg går derfor ud fra, at der vil vise sig et flertal for dets gennemførelse, når rigsdagen mødes igen. Om det så vil få politiske konsekvenser, ved jeg ikke, men det vil vel ikke være urimeligt at henstille til forfatningskommissionen, at den gør sig klart, at den ikke skal sidde og ligesom være en beskyttelse mod, at der kommer et valg. Kommissionen må da gøre